



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1534/2024
14.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Иване Рађеновић, Бранка Станића и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Татић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Сремска Митровица са седиштем у Сремској Митровици, чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 150/24 од 13.03.2024. године, у седници већа одржаној 14.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 150/24 од 13.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 150/24 од 13.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 43/22 од 12.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 16.550,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2021. године па до коначне исплате, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 41.124,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка од тражених 65.874,00 динара до досуђених 41.124,00 динара, односно за износ од 24.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 150/24 од 13.03.2024. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одбијајућем делу о трошковима поступка тужене.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој на име накнаде материјалне штете услед неправилног рада обрачунске службе тужене исплати износ од 16.550,00 динара. Нижестепени судови су правилно закључили да је тужена одговорна за штету коју је причинио њен запослени у смислу члана 170. став 1. Закона о облигационим односима. Имајући у виду садржину тражене судске заштите, правоснажну пресуду донету применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована, као и садржину ревизије, Врховни суд је нашао да је одлучено у складу са судском праксом у примени чл. 154. и 155. и чл. 170. став 1. и 267. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Службени лист СРЈ", бр. 31/93, (Уредба - за време ратног стања: 22/99, 23/99, 35/99, 44/99) и "Службени гласник РС", бр. 18/2020), због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је тужба тужиље у овом спору поднета је 28.02.2022. године, те да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић